

følges ogſaa i de følgende Aar, ſaa at man vil være glad ved at naa til et ſaadant negativt Reſultat og ikke gøre ſig ſynderlig Umage for at naa til et poſitivt Reſultat, forekommer det mig, at det er en Praksis, ſom dette Ting vil komme til at lide mere under end nogen anden Faktor i Lovgivningsmagten. Dette Ting er jo Repræſentant for — ja det andet Ting ſelvfølgelig ogſaa, men dette Ting i ſærlig Grad — de Samfundsklaſſer, ſom ikke ere ſtillede paa Solſiden i Livet, ſom alſaa kunne ønske paa forſtellig Maaſe Støtte fra Statens Side til Fremme for Næringslivet og til Fremme for Uøsningen af ſociale Opgaver. Det andet Ting er jo, og maa jo efter ſin Sammenſætning være mere konſervativt, mere tilbageholdende, ſkont ogſaa det naturligtvis efter bedſte Overbeviſning ønske at fremme den almindelige Udvikling. Det vil alſaa i Reglen komme til at ſtille ſig ſaaledes, at det er dette Ting, ſom ønsker større Bevillinger til forſtellige borgerlige Omraaders Fremme og til ſociale Formaaſes Fremme, medens det andet Ting i Reglen vil ſtille ſig mere betænkeligt over for ſaadanne Krav. Det vilde da være en højt uheldig Praksis at komme ind paa, at det ſkal anses ſom det eneſte forfatningsmæssig rigtige, at man i ſaadanne Tilfælde giver Afſald paa ſine Fordringer fra begge Sider og naar til et negativt Reſultat i Stedet for at ſøge ved rimelige Opre fra begge Sider at enes om noget poſitivt. Den ſidſte Politif ligger paaſtaar jeg, langt mere i vor Forfatnings Aand, i vort Samfunds Interesſe, og ligger fremfor alt i dette Tings Interesſe.

Finansminiſteren (Lüttichau): Da der alſaa nu er afgivet Betænkning fra Fællesudvalget og fra dette foreligger enſtemmig Indſtilling angaaende Finansloof forſlaget, er der jo ſikker Udfigt til Vedtagelſen af en Finansloof for det kommende Finansaar. Der er ved den ſaaledes mellem Tingene opnaaede Enighed gaaet adſtillige Bevillinger ud, ſom Regeringen ſærlig beklager at maatte ſavne, ligelom der ogſaa er udgaaet Bevillinger, hvis Udførelſe vil vække Beklagelſe i hele Befolkningen, men uagtet Finansloven ſaaledes maa ſiges at være bleven noget knap, kan det dog ikke paa nogen Maaſe ſiges, at den ikke er brugelige, Regeringen kan derfor acceptere ſamme under den Form, hvori den nu foreligger til Afſtemning, hvorfor jeg nu ogſaa tillader mig at anbefale det høje Ting at vedtage Forſlaget i den Form, hvori det nu er fremkommet. Jeg ſkal ikke her komme ind paa de forſtellige Tvilſpøndigheder, der have

været oppe i Fællesudvalget, og ſom nu have været gjorte til Genſtand for Dmtale af den ærede Ordſører for Flertallet (S. Hage) og det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard). Jeg finder ſaa meget mindre Anledning dertil, ſom jeg jo allerede har udtalt, at jeg er ſikker paa, at mange beklager, at der ikke er kommet noget mere frem gennem Behandlingen af diſſe Tvilſpøndigheder. Med Henſyn til den finansielle Status ſkal jeg notere, at der er udgaaet ſaa bethdelige Udgiftsbevillinger, navnlig den ſtore Bevilling til Ruten- og Hjørg-Parkeſton paa 2,300,000 Kr., at det jo maa ſiges at være uden nogen Betænkelighed, at man gennem Vedtagelſen i begge Ting, ſaaledes ſom den nu er nær foreſtaaende, ſtryger en Forhøjelſe af Ulfkatten gennem Ulfkatteloven. Jeg ſkal ikke komme nærmere ind paa andre Punkter, der vedrøre den finansielle Status, da de jo have været underkaſtede ſaa udførlig Drøftelſe tidligere.

S. Hage: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordſører, ſom jo i et varmt Foredrag fremhævede Udfordringerne ved den nu tilendebragte Finansloofbehandling. Den ærede Ordſører fremhævede ſom et overordentlig gunſtigt Reſultat, at der nu var viſt genſidig Reſpekt fra de forſtellige Partier for de forſtellige Anſkuelſer. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Ordſører i, at den forſte Betingelſe for Samarbejde er, at der viſes genſidig Reſpekt, men jeg vil dog tillade mig at bemærke, at det ikke er tilſtrækkeligt og det fører ikke i og for ſig til noget poſitivt at viſe hinanden Reſpekt og Agtelſe. Skal det Arbejde, ſom er begyndt i Vinter, forſættes og hderligere bringe Frugt, ſaa er det nødvendigt, at man virkelig forſtaar hinanden og bliver enig om mangt og meget, ſom man nu mere eller mindre har ſtødt til Side. Situationen er i ſaa Henſeende ingenlunde klar. Jeg ſkal tillade mig at minde om de ſamlende Forſøg, ſom af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 2den Valgkreds (Klaunſen) ere blevne gjorte paa at deſorganisere hele vor Forvaltning, navnlig den militære, gennem de Forſlag, han har ſtillet — de vandt dog delvis Sympati hos det Flertal, for hvilket den ærede Ordſører er Ordſører. Hvis Udviklingen ſkulde foregaa i den Retning, ſaa kan man være overbevist om, at den genſidige Reſpekt ikke vil ſlaa til, men at de gamle Kampe atter vilde begynde. Det er ſelvfølgelig umuligt, at Grundlaget for hele vort nationale Liv kan udviſes af de radikale Partier, blot under Forſtring